



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Lázeňský dům Teplice, s.r.o.**, se sídlem v Šenově u Nového Jičína, Dukelská 76, zastoupeného Mgr. Tomem Káňou, advokátem se sídlem ve Frenštátě pod Radhoštěm, Rožnovská 241, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 21.6.2011 č.j. 9463/10-1302-802074, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 21.6.2011 č.j. 9463/10-1302-802074 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.800,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Toma Káni, advokáta se sídlem ve Frenštátě pod Radhoštěm, Rožnovská 241.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 dle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství – dále jen žalovaný) ze dne 21.6.2011 č.j. 9463/10-1302-802074, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Novém Jičíně ze dne 23.8.2010, jímž byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009.

V žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné právně relevantní důvody, pro které bytová jednotka nesplňuje definici bytu dle zákona č. 235/2004 Sb., v platném znění (dále jen ZDPH), když předmětná bytová jednotka je evidována v katastru nemovitostí jako byt, avšak v domě zkolaudovaném jako ubytovací zařízení pro přechodné ubytování a splňuje podle žalobce definici bytu podle ust. § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zaujal stanovisko, že předmětná bytová jednotka není bytem, avšak neodůvodnil řádně svůj názor, že bytová jednotka nesplňuje požadavky na trvalé bydlení. Na str. 7 napadeného rozhodnutí odkázal na vyhlášku č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen vyhláška č. 137/1998 Sb.). V rozhodnutí není uveden žádný konkrétní definiční znak bytu z hlediska stavebních předpisů, který by předmětná bytová jednotka nenaplněovala. Stavební předpisy včetně uvedené vyhlášky nestanovují pro byty a ubytovací jednotky rozdílné podmínky, jak tvrdí žalovaný, ale pouze kladou na ubytovací jednotky větší nároky než na byty, tedy nikoliv rozdílné, ale zvláštní a náročnější podmínky stran vybavení a bezpečnosti. Žalovaný neuvedl žádné konkrétní důvody, jakým konkrétně stavebně-technickým uspořádáním či vybaveností prodaná bytová jednotka nesplňuje požadavky na trvalé bydlení. Tvrzení o nesplnění definice bytu dle ZDPH je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když žádné konkrétní důvody uvedeny nejsou. Za zcela nesmyslnou považuje žalobce úvahu žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí, že, pokud jednotky byly vyhodnoceny jako jednotky pro přechodné ubytování, pak nelze současně tvrdit, že tytéž jednotky ve shodném okamžiku splňují stavebně-technické podmínky pro trvalé bydlení. Tato úvaha je nelogická a neopodstatněná, když i z dikce § 53 vyhlášky č. 137/1998 Sb. vyplývá, že nic nebrání tomu, aby tatáž jednotka splňovala svým stavebně-technickým uspořádáním a vybaveností podmínky jak pro trvalé, tak pro přechodné ubytování. V úvaze dále není uvedeno, v čem konkrétně předmětná bytová jednotka nesplňuje požadavky pro trvalé bydlení.
- 2) Žalobce již v průběhu správního řízení namítal, že je nutno vycházet z definice § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH, která na rozdíl od definice ve stavebním právu nezahrnuje formulaci „a je k tomu účelu užívání určen“. Podle žalobce při hodnocení bytu z pohledu stavebního práva musí být splněna i podmínka určení souboru místností k trvalému bydlení, avšak pro účely ZDPH při podřazování pod pojem byt podmínka určení souboru místností k trvalému bydlení být splněna nemusí, neboť v ZDPH není uvedena. Rozhodné je materiální – faktické naplnění požadavků na trvalé bydlení. Toto kritérium je u předmětné bytové jednotky splněno.

- 3) – 5) Žalobce poukázal na vadný postup správce daně při formulaci výzvy k součinnosti adresované stavebnímu úřadu, kde správce daně místo, aby zjišťoval, zda předmětná bytová jednotka svým stavebně-technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení, dotazoval se, zda kupní smlouvou byla prodávána ubytovací jednotka či bytová jednotka. Správce daně tak porušil zásadu, podle níž je povinen zjistit co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti.
- 6) Žalobce namítl porušení ust. § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění, když zpochybnili výpis z katastru nemovitostí konstatováním, že zápisu nepředcházela změna užívání. Výpis z katastru nemovitostí je přitom veřejnou listinou, která jako taková má zvláštní postavení, jež je odvozeno od toho, že ve veřejné listině je obsažena veřejná víra umožňující založení dobré víry v pravost a pravdivost takové listiny.
- 7) Správce daně porušil rovněž ust. § 92 odst. 2 a § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád), když žalobce opakovaně navrhl provedení místního šetření za účelem ověření skutkového stavu a žalovaný toto opakovaně odmítl se sdělením, že primárně vycházel ze zjištění učiněných stavebním úřadem. Povinností správce daně přitom je provést relevantní důkaz, anebo přezkoumatelným způsobem sdělit, proč považuje provedení takového důkazu za nadbytečné. Žalovaný se však na str. 7 napadeného rozhodnutí omezil pouze na konstatování, že tento důkaz neprovede, neboť vycházel z jiného důkazu, tj. z listiny stavebního úřadu. To však není vysvětlením neprovedení důkazu, ale pouhým potvrzením a konstatováním skutkového stavu, že tento důkaz proveden nebyl. V této souvislosti poukázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudky NSS sp. zn. 7 Afs 29/2009 či sp. zn. 2 Afs 37/2009.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že ust. § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH vymezuje tři základní pojmy, a to bytový dům, rodinný dům a byt. I když zákonodárce v textu ustanovení neodkazuje přímo na vyhlášku č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění (dále jen vyhláška č. 501/2006 Sb.), je pro vymezení pojmu bytový a rodinný dům použito vymezení významově shodné, jako je tomu v § 2 písm. a) této vyhlášky. V případě pojmu byt lze shledat, že zákonodárce využil vymezení použité ve vyhlášce č. 137/1998 Sb., a to § 3 písm. h), kde je uvedeno, že *byt je soubor místností, popřípadě jednotlivá obytná místnost, který svým stavebně-technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen*. Uvedená vyhláška byla k datu 26.8.2009 zrušena a nahrazena vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění (dále jen vyhláška č. 268/2009 Sb.). Kolaudační souhlas ze dne 27.7.2009 k předmětné stavbě však byl vydán za účinnosti vyhlášky č. 137/1998 Sb., takže tato stavba musela splňovat podmínky obsažené v této právní úpravě. Tato vyhláška vymezuje také pojem ubytovací jednotka. Dále žalovaný poukázal na ust. § 48a odst. 5 až 7 ZDPH, kde jsou upraveny bližší podmínky pro to, aby předmětné tři stavby naplnily požadavky na stavbu pro sociální bydlení a aby bylo možné u jejich výstavby, změny, opravy nebo převodu uplatnit sníženou sazbu daně. V případě bytu pro sociální bydlení platí, že musí být naplněny dva znaky, a to, že se jedná o byt, tedy, že byt naplňuje definici § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH a následně, že celková podlahová plocha nepřesahuje velikost 120 m². U předmětné bytové jednotky nebyl podle žalovaného naplněn již první znak nutný pro vymezení bytu pro sociální bydlení. V § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH zákonodárce sice vymezuje pro účely tohoto zákona pojem byt, ale jednotlivé vysvětlující komponenty tohoto pojmu již v ZDPH

upraveny nejsou, a to zejména pokud jde o specifikaci podmínek nutných k tomu, aby jedna či více místností naplňovaly svým stavebně-technickým uspořádáním a vybavením požadavky na trvalé bydlení. Při zkoumání naplnění tohoto pojmu, který primárně vychází z pojmosloví stavebního práva, tak vznikla v daňovém řízení otázka, při níž postupoval správce daně v souladu s § 28 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), resp. dle § 99 odst. 1 zákona č. 289/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád), neboť byl vázán rozhodnutím příslušného orgánu veřejné moci v oblasti stavebního zákona, a to dokladem o povoleném účelu užívání stavby podle § 122 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon), který byl vydán stavebním úřadem. Z kolaudačního souhlasu ze dne 27.7.2009 č.j. OSU/11861/09-5 je zřejmé, že Městský úřad v Hranicích udělil žalobci souhlas s užíváním stavby za účelem zřízení ubytovacího zařízení se sedmi ubytovacími jednotkami pro přechodné ubytování. Žalovaný dále upřesnil, že v rámci své správní úvahy nepovažoval definici pojmu byt dle ZDPH a dle vyhlášky č. 137/1998 Sb. za totožnou, ale pouze pracoval s pojmy ze stavebního práva za účelem vysvětlení pojmu byt dle ZDPH, neboť zákonodárce v tomto zákoně blíže nevymezil podmínky pro to, aby správce daně mohl v rámci svých kompetencí posoudit, zda soubor místností naplňuje svým stavebně-technickým uspořádáním a vybavením požadavky na trvalé bydlení. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání skutečně neuvedl konkrétní důvody nebo skutečnosti, ať již z oblasti stavebních, hygienických či požárních předpisů, které prokazují, že předmětná bytová jednotka nenaplňuje stavebně-technickým uspořádáním a vybavením požadavky na trvalé bydlení, neboť jak zdůraznil na str. 7 – 9 napadeného rozhodnutí, vycházel ze zjištění učiněných stavebním úřadem, který je kompetentním orgánem, jenž je oprávněn hodnotit, zda konkrétní stavba či jednotka svým stavebně-technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky pro trvalé bydlení. Žalovaný dále uvedl, že nespatřuje věcný rozdíl mezi skutečností, zda stavební předpisy stanovují pro byty a ubytovací jednotky rozdílné nebo náročnější podmínky, neboť v napadeném rozhodnutí poukazuje pouze na skutečnost, že stavební předpisy v řadě případů stanovují odlišné stavební, hygienické, požární, bezpečnostní a další podmínky pro byty a pro ubytovací jednotky. Stavební a navazující předpisy nestanovují totožné stavební a navazující podmínky pro byty a pro ubytovací jednotky, což žalobce nerozporuje. Podle žalovaného žalobce z ust. § 53 vyhlášky č. 137/1998 Sb. mylně dovozuje, že tatáž jednotka může svým stavebně-technickým uspořádáním a vybaveností přiměřeně naplňovat podmínky jak pro trvalé bydlení, tak pro přechodné ubytování. Uvedená vyhláška v základních pojmech nevymezuje pojem ubytovací zařízení ani pojem ostatní ubytovací zařízení. Ty jsou vymezeny ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. (§ 2 písm. c) bod 1 až 4). Pokud stavební a navazující předpisy stanoví odlišné podmínky pro stavby ubytovacích zařízení a stavební úřad rozhodující vyhodnotil, že předmětná stavba je ubytovacím zařízením s ubytovacími jednotkami pro přechodné ubytování, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí v kontextu těchto skutečností dovedl, že předmětná bytová jednotka k datu vydání kolaudačního souhlasu nenaplňovala stavebně-technické podmínky pro trvalé bydlení, nýbrž pouze pro přechodné ubytování. K námitce porušení § 134 o.s.ř. žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí str. 9 až 10. K námitce, že správní orgány porušily ust. § 92 odst. 2 a § 116 odst. 2 daňového řádu, když neprovedly žalobcem opakovaný důkaz místním šetřením, žalovaný uvedl, že se s návrhem tohoto důkazu vypořádal na str. 7 v druhém odstavci napadeného rozhodnutí. Dále poukázal na skutečnost, že se s ní vypořádal také v rámci bloku, který započal posledním odstavcem na str. 5 a končil posledním odstavcem na str. 7 napadeného rozhodnutí, kdy z obsahu celého tohoto

bloku je zřejmé i následné zdůvodnění, proč nebylo realizováno místní šetření. Žalovaný v rámci své správní úvahy vycházel primárně ze zjištění učiněných stavebním úřadem a jím předložených listin, když správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že i v případě uskutečnění místního šetření nejsou schopny posoudit, zda konkrétní jednotka svým stavebně-technickým uspořádáním odpovídá požadavkům na trvalé bydlení nebo tyto požadavky díky svému charakteru musí být vyhodnoceny jiným správním orgánem. Stavební úřad vyhodnotil, že v předmětné stavbě se nacházejí ubytovací jednotky a nikoliv jednotky určené pro trvalé bydlení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že na základě dodatečného daňového přiznání k DPH za 4. čtvrtletí 2009 vznikly správci daně pochybnosti o správnosti, pravdivosti a úplnosti údajů přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění vykázaných z oddílu C přiznání, a proto vydal dne 18.3.2010 výzvu k odstranění pochybností, kterou zahájil vytykácí řízení. Výzvou k součinnosti třetích osob byl správcem daně vyzván Městský úřad Hranice, stavební úřad, k předložení stanoviska k vymezení účelu užívání nemovitosti č.p. X na pozemku parc. č. st. 71 v k.ú. Teplice nad Bečvou a písemností podaných daňovým subjektem v souvislosti s prováděnými stavebními úpravami na této nemovitosti. Stavební úřad ve vyjádření ze dne 24.5.2010 uvedl, že dne 12.11.2007 mu bylo podáno ohlášení stavebních úprav pro změnu užívání části stavby, přičemž se jedná o stavební úpravy a udržovací práce za účelem změny v užívání stávající administrativní budovy na stavbu ubytovacího zařízení se sedmi jednotkami sloužícími pro přechodné ubytování. Na základě uvedeného ohlášení a doložených podkladů byl vydán souhlas s provedením stavebních prací. Dne 27.7.2009 byl vydán kolaudační souhlas pro stavbu ubytovacího zařízení se sedmi ubytovacími jednotkami pro ubytování. Podle stavebního úřadu se nejedná o bytový dům určený k trvalému bydlení. Žalobce se vyjádřil do protokolu o ústním jednání ze dne 18.5.2010 tak, že předmětná nemovitost, která byla zrekonstruována, bude i nadále sloužit tomu, aby jednotlivé byty byly prodány. Záměr týkající se krátkodobého nebo dlouhodobého pronájmu v současné době není aktuální. Daňový subjekt hledá zájemce o koupi jednotlivých bytů. V rámci seznámení s výsledky vytykácího řízení dle protokolu ze dne 15.6.2010 žalobce uvedl, že zašle své stanovisko nejpozději do 30.6.2010. Uvedeného dne bylo správci daně doručeno vyjádření, v němž žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem správce daně, že byl uskutečněn prodej ubytovací jednotky a nikoliv bytu. Poukázal na definici bytu dle ZDPH, přičemž zejména poukázal na to, že pojem byt vymezený v § 4 odst. 1 neobsahuje podmínku „určení k danému účelu“, ačkoliv ve stejném ustanovení definované pojmy bytový dům a rodinný dům tuto podmínku obsahují. Z uvedeného dovodil, že zákonodárce neměl v úmyslu ve vztahu k definici bytu tuto podmínku stanovit. ZDPH rovněž neobsahuje žádný odkaz na stavební předpisy. Na základě zprávy o výsledku vytykácího řízení, která byla s daňovým subjektem projednána dne 10.8.2010, byl vydán dodatečný platební výměr na DPH rozhodnutím správce daně ze dne 24.8.2010 č.j. 75945/10/374912806427. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo na výzvu správce daně doplněno podáním doručeným správci daně dne 11.10.2010, obsahující obdobnou argumentaci jako

následně podaná správní žaloba. K dalšímu doplnění odvolání pak došlo dne 31.1.2011. O odvolání včetně jeho doplnění bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Součástí správního spisu je výpis z katastru nemovitostí LV 327 k.ú. Teplice nad Bečvou, podle kterého je vlastníkem parcely st. 71 s domem č.p. X žalobce. Tento dům je veden jako bytový dům se sedmi bytovými jednotkami označenými č. X až X. U čísla jednotky č.X je jako spoluvlastnice uvedena G. W. Dále se ve správním spise nachází prohlášení vlastníka budovy o vymezení bytových jednotek a společných částí domu, které učinil žalobce dne 31.8.2009 a které bylo podkladovou listinou pro zápis v katastru nemovitostí.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH pro účely tohoto zákona se rozumí bytovým domem stavba pro bydlení, ve které více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé bydlení a je k tomuto účelu určena, rodinným domem stavba pro bydlení, ve které více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena, a v níž jsou nejvýše 3 samostatné byty, nejvýše 2 nadzemní a 1 podzemní podlaží a podkroví, a bytem soubor místností, popřípadě jednotlivá obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení.

Podle ust. § 3 písm. h) vyhlášky č. 137/1998 Sb. se pro účely této vyhlášky rozumí bytem soubor místností, popřípadě jednotlivá obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen.

Podle ust. § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb. se pro účely této vyhlášky rozumí bytem soubor místností, popřípadě jedna obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen.

Stěžejní právní otázkou v posuzované věci je aplikace správné právní normy vymezující pojem byt pro potřeby správného stanovení daně z přidané hodnoty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (stejně jako správce daně) vycházel z pojmosloví stavebního práva, aby blíže vymezil pojem byt definovaný v § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH podle jeho názoru nedostatečně, když oproti stavebním předpisům zde není převzato vymezení „*je k tomuto účelu užívání určen*“. Naopak žalobce má za to, že pro potřeby správného stanovení daně z přidané hodnoty je zcela dostačující definice uvedená v § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH, která tuto podmínku neobsahuje, i když ve zbylé části se zcela ztotožňuje s právní úpravou obsaženou ve stavebních předpisech. Krajský soud na základě právní argumentace níže rozvedené dospěl k názoru o nesprávnosti postupu správních orgánů. Mezi shora citovanými prováděcími normami stavebního práva (původně vyhláška č. 137/1998 Sb., v současnosti vyhláška č. 268/2009 Sb.) a ZDPH neexistuje vztah speciálního a obecného právního předpisu, protože každá z těchto norem upravuje jiný okruh právních vztahů. Pokud by měla být považována právní úprava obsažená ve stavebních předpisech za lex specialis (právní předpis speciální) ve vztahu k ZDPH, pak by zákonitě musel být ZDPH lex generalis (právní předpis obecný), což je vyloučeno, jak lze dovodit z vymezení působnosti těchto právních předpisů. Pokud by takový vztah mezi těmito právními normami existoval, znamenalo by to, že tentýž pojem upravuje zároveň právní předpis obecný i právní předpis speciální a v takovém případě by měl přednost právní předpis speciální. Účelem vyhlášky č. 268/2009 Sb. (stejně jako dříve vyhlášky č. 137/1998 Sb.) je stanovení technických požadavků na stavby, které náleží do

působnosti obecných stavebních úřadů. Oproti tomu ust. § 1 ZDPH vymezuje předmět úpravy jako zapracování příslušných předpisů Evropské unie a úpravu daně z přidané hodnoty, která se uplatňuje na zboží, nemovitosti a služby za podmínek stanovených tímto zákonem. Proto ust. § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb. (resp. ust. § 3 písm. h) vyhlášky č. 137/1998 Sb.) na straně jedné a ust. § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH nemohou být navzájem ve vztahu speciálního a obecného, neboť upravují odlišné právní vztahy. Jiná situace by nastala, pokud by ust. § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH obsahovalo výslovný odkaz na předpisy stavebního práva. Tak tomu však není. Je nutno také vzít v úvahu odlišnou právní sílu zmiňovaných právních předpisů, když ZDPH jako zákon je normou vyšší právní síly než shora označené předpisy stavebního práva, které jsou pouze prováděcími vyhláškami. I z tohoto pohledu pak nelze z ustanovení právních předpisů nižší právní síly vycházet bez výslovného zákonného zmocnění resp. odkazu, zvláště, když každá z norem navíc upravuje rozdílné právní vztahy. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že nevymezil-li zákonodárce v ust. § 4 odst. 1 písm. z) ZDPH pro naplnění pojmu „byt“ také podmínku „je k tomuto účelu užívání určen“, pak je definice pojmu byt pro účely zákona ZDPH odlišná od definice pojmu byt pro účely stavebně právních vztahů. Odlišnosti mezi oběma právními úpravami nelze vnímat jako nedostatečnost či neúplnost právní úpravy obsažené v ZDPH, která by měla být nahrazena aplikací předpisů stavebního práva, neboť k takovému postupu neexistuje zákonné zmocnění (odkaz). Pokud žalovaný, jakož i správce daně takto postupovali, byl jejich postup nezákonný. Krajský soud proto shledal důvodnou žalobu v žalobních bodech 1) a 2).

S ohledem na nezákonnost tohoto primárního aspektu aplikace práva v posuzované věci je podle názoru krajského soudu nadbytečným, aby se zabýval dalšími žalobními námitkami, když jejich existence se odvíjí od této základní právní otázky.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). O věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalobci vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč, tj. celkem 4.800,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 6.800,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 25. dubna 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu